

ganske betydeligt ned. Der kom en Del Cirkulærer frem, bl. a. et Cirkulære om et 25 pCt.s Tillæg til enligt stillede Mænd og Kvinder, men vel at mærke, kun til saadanne, som havde været gift, altsaa til Enker og Enkemænd, medens enligt stillede, som ikke havde været gift, ikke kunde faa noget Tillæg. Yderligere var der i Loven en Bestemmelse om, at de, der hidtil havde faaet en højere Alderdomsunderstøttelse, kunde faa et Forskelsbeløb, som skulde afvikles i Løbet af 5 Aar. Vi lever nu i det sidste Afviklingsaar; hvis den gældende Lov var vedblevet at bestaa, vilde der den 1. April 1928 ikke mere have været noget, der hed Forskelstillæg, og det her foreliggende Lovforslag ændrer intet heri.

Det værste ved Loven af 7. August 1922 var dog, at Aldersgrænsen blev forhøjet fra 60 Aar til 65 Aar. Man maa erkende, at det var en kraftig Forhøjelse. Lige siden 1891, da man fik den første Alderdomsunderstøttelseslov, havde der hersket Enighed om, at 60 Aars Alderen var passende. Men i 1922 satte man pludselig Grænsen op til 65 Aar; det betød jo ikke saa lidt for de Mennesker, som da befandt sig i 54—55 Aars Alderen og havde regnet med, at nu havde de kun 5—6 Aar at slide sig igennem, før de var berettiget til Alderdomsunderstøttelse. Man fik dog den Tilføjelse indsat i Loven, at de gamle fra 60 Aar og opefter kunde faa $\frac{2}{3}$ af Aldersrenten og ligeledes $\frac{2}{3}$ af Dyrtidstillæget.

De nye Bestemmelser affødte i 1923 det Ønske, som blev forebragt Ministeriet af Kommunerne, at der maatte blive ydet Brændsel til Aldersrentenyderne. Fra Ministeriets Side mødte dette Velvillie; man sagde, at det kunde der være noget i, da der sikkert var en Mængde gamle, som ikke havde regnet med, at de for Fremtiden selv maatte sørge for Brændsel, og Rigsdagen vedtog da en Lov, hvorefter der skulde ydes gamle Ægtepar 40 Kr. og enlige Personer 35 Kr. i Brændselshjælp. Loven blev fornyet i de følgende Aar, sidst i den Form, at Beløbet skulde nedsættes til 20 Kr. for alle, ogsaa for Ægtepar, men selv disse 20 Kr. er udeladt af Lovforslaget, og fremtidig maa de gamle altsaa selv sørge for Brændsel.

Det er ikke let at forstaa, hvorledes

man først kan borttage de 25 pCt., derefter borttage Forskelsbeløbet og endelig borttage Brændselshjælpen, hvilket medfører Besparelser til et Beløb af $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og saa dog ende med at sige, at Ordningen ikke er forringet, men tværtimod forbedret for de enligt stillede Personer. Man indvinder Beløbet, hedder det, ved at skære Toppen af — Toppen, det er de Mennesker, der ejer noget eller tjener noget. Det var efter Venstres eget Udsagn det gale ved Alderdomsunderstøttelsesloven, at Folk, der var sparsommelige eller dog kunde arbejde lidt, ingen Alderdomsunderstøttelse kunde faa, de skulde have spist alt op, før de kunde faa Understøttelse, og jeg har hørt Folk sige, at der endogsaa var dem, der, naar de solgte eller afstod deres Gaard og skulde paa Af-tægt, gjorde det paa en saadan Maade, at der ikke blev noget til Rest for dem; for hvis der blev noget til Rest, saa kunde de ikke faa Alderdomsunderstøttelse. Og det passer vistnok. Der kom altsaa en Ændring ind i Loven, hvorefter det ikke skulde være nødvendigt, at de gamle havde spist det hele op for at faa Ret til Aldersrente; det var Venstre, der ønskede det ordnet saaledes, og at Indtægtsgrænserne blev sat saa højt, var jo ikke vor Skyld.

Men nu vil man altsaa skære ned. Det er den Vej, man skal, det har man hørt paa Vælgermøderne og ved Finanslovens Behandling i det andet høje Ting Aaret efter, da Sagen drøftedes stærkt. Nu skal jeg heller ikke benægte, at der maaske nok kan spares noget her, men, som sagt, vi var ikke saa ivrige efter at faa det ind i Loven, som Venstre var, og saa er det netop Venstre, der nu kommer og ønsker Reglerne ændret. Man vil have Sagen ordnet lige med det samme; man gør ikke det samme overfor disse Mennesker, som man gjorde overfor de alderdomsunderstøttede, da Alderdomsunderstøttelsen blev forandret til Aldersrente, idet man den Gang ydede et Forskelsbeløb, nej, her skærer man Toppen væk med det samme. Fra 1. Oktober, naar Loven træder i Kraft, skal der indgives nye Ansøgninger, og paa Basis af disse vil Aldersrenten fremtidig blive uddelt.

Men nu med Hensyn til det uheldige i det frie Skøn? Ja, i det oprindelig fremsatte Lovforslag var der jo et ret vidt Spillerum for det frie Skøn, om end indenfor visse Grænser.